

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ τέταρτον ἀριθμοῦμεν χρόνον,
κι' ἔδρα τὸ Πτολίεθρον εὐκλεῶν ἀγώνων.

Ὁκτωδρίου μηνὸς ἑνδεκάτη
καὶ ὅσον τόπο γυρνῶ τὸν σακάτη.

Φαδουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.— Ἄνοιξε δρόμο νὰ διαβῶ καὶ τόπο νὰ περάσω
καὶ μιὰ λεκάνη φέρε μου μαζί σου νὰ ξεράσω.
Τὴν κεφαλὴν μου στέψετε κι' ἀνοίξετε τὸ σπῆτι μου,
καὶ τὴν συνθήκην βάπτισε σὲ κοπριάς σωροὺς,
καὶ τρίψε τὴν ἑστὴ μύτη σου, καὶ τρίψε τὴν ἑστὴ μύτη μου,
κι' ἔλα νὰ ξαναρχίσωμε τοὺς πρώτους μας χοροὺς.

Σεχάστηκαν καὶ κοπετοὶ
κι' ὑποχωρήσεις τοῦ Ματιοῦ,
γυρίζουν στόλοι καὶ στρατοὶ
καὶ τὰ παιδιὰ τοῦ Πελατιοῦ.

Μὲ τοῦ πολέμου τὸν σεισμὸ
κανένας δὲν τρομάζει πιὰ,
κι' ἀκούω μὲς ὅσον γυρισμὸ
νὰ σκούζουν χήναις καὶ παπῖα.

Χαῖρε, συνθήκη, τρόπαιον τῆς φυγομάχου ράτσας,
ποῦ τώρα τὸ φοφῆμι τῆς σκυλεύει καθ' Ἑβραῖος,
μανθάνω κι' ὁ Διάδοχος πῶς ἦλθ' ἐκ τῆς Ταράτσας,
κι' ἐκ τῆς Ταράτσας ἔφθασα κι' ἐγὼ τοῦ Φαληρέως.

Πάψε, Περικλῆ, τῆς γρίναις,
κάτω σύνορα καὶ τὰ πιαίς,
χῖ χῖ χῖ φωνάζουν χήναις,
πῖ πῖ πῖ φωνάζουν παπῖαις.

Ἄλῃσμονήταις ἡμέραις
ἀλῃσμόνητης φυγῆς . . .
νὰ κορώναις, νὰ παντιέραις,
νὰ τουφέκια κατὰ γῆς.

Κι' εἰς αὐτὴν τὴν καταιγίδα
τοῦ μεγάλου ξαφνικοῦ,

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἑνενήκοντα ἑπτὰ,
πατατράκα Στρατοπέδων καὶ πλημύρ' ἀπὸ λεπτὰ.

Ποῦντος πεντακόσα κι' ἑνεννηταῖξιν,
κι' ὁ «Ρωμῆς» στεφάνους ἔρχεται νὰ πλέξῃ.

ὅπου ρίχνει τὴν Πατρίδα
κάτω τοῦ μηδεσικοῦ,

Ἐπιπλέει, καθὼς λίνε,
νέα δόξα σὰν φιλὸς . . .
ἐπαλάδωσα, καῦμένε,
κι' ἔγινε τρελλὸς, τρελλὸς.

Κάνε δρόμο νὰ περάσω,
κάνε τόπο νὰ ξεράσω,
κάνε τόπο νὰ ξανοίξω
τὸ λαὸν τῆς Ρωμηοσύνης,
νὰ τὸν πιάσω, νὰ τὸν πνίξω
μὲς ὅσον βούρκο τῆς εἰρήνης.

Ἀνακάτεψε τοὺς βούρκους
καὶ θὰ ἔρῃς ἐκεῖ σπαλίταις,
ποῦ μᾶς ἔλεγον πῶς τοὺς Τούρκους
θὰ τοὺς κάνουν κοτελίταις.

Ἀνακάτεψε τοὺς βούρκους, καὶ θὰ ἔρῃς ἐκεῖ πολλὰ . . .
ταρλαμπόμπια, τρά λὰ λὰ . . .
κρύβει τρόπαια φευγάλας τόση λάσπη καὶ πηλὸς . . .
ἐπαλάδωσα, καῦμένε, κι' ἔγινε τρελλὸς, τρελλὸς.

Θυμάσαι, Περικλέτο μου, θυμάσαι μίαν ἡμέρα,
ποῦ κάναμε βεγκέρα,
καὶ σούλεγα πῶς ὁ Ρωμῆς, τοῦ κόσμου τὸ κοτσούφι,
ἂν τὸ σπαθὶ τοῦ βγάλλῃ,
ἀφύκτως ἀμελέτητα θὰ κόψῃ τοῦ Καλίου,
πρὶν τοῦ τὰ κόψουν ἄλλοι . . .

Αὐτὸς λοιπὸν ὁ Πατριάρχ, ὁ σάπιος, ὁ σπασμένος,
ποῦ ὅτὸ μεζὶ τὸν ἔπεσαν κι' αὐτὰ τὰ δουλιὰ μᾶς,
χάρης ὅτὸ φιλοπόλεμον τῶν ποδαριῶν μᾶς μένος
ἔπρε ψαλλίδι σήμερα νὰ κόψῃ τὰ δικά μᾶς.
Κουρεύουν τὴν κασσίδα μᾶς καὶ δὲν ἀπίνουν τρίχα,
μὰ τώρα ζέφυρον πεθῶ καὶ κόσμον Ἀθηναῖικο,
κι' ἂν ὅλους τοὺς Ὠκεανούς, γιὰ σάλιο μου τοὺς εἶχα
καὶ πάλι δὲν θὰ μ' ἔφθαναν νὰ φτύνω τὸ Ρωμαῖικο.

Π. — Βρέ καλῶς τον, βρέ καλῶς τον
τὸν μεγάλο τὸν σαλιάρη,
ἄνδρα κάλλιστον καὶ λῶστον,
ποῦ τὸν στρώνω 'στὸ στηλιάρη.

Καλῶς ὦρισε καὶ σὺ
τώρα ποῦρχοντ' ἐδῶ πέρα
Σακκαράκηδες χρυσοῖ
μὲ τῆς νίκης τὸν ἀέρα,
καὶ μιὰ Δόξα νεωτάτη
τρέχει τρέχει 'στὸ Παλάτι
φορτωμένη μὲ πανέρινα, μὲ καλάθια, μὲ κοφίνια
δάφναις καὶ μυρτιαῖς γεμάτα,
γιά νὰ στέψη τὰ καπλάνια, γιά νὰ στέψη τὰ δελφίνια,
μὲ τρικουβερτη παράτα.

Ἦλθαν δὲ καὶ τὰ καράβια τῆς ἀρμάδας μιὰ χαρὰ
γιά ν' ἀράξουν ἐρὶ πάλι 'στοῦ Ναυστάθμου τὰ νερά,
κι' ἐκεῖ μέσα θὰ καπνίζουν χρόνια, μήνες, ἐβδομάδες,
ἕως ποῦ νὰ καταστήσουν σὰν τῆς Τούρκικαις ἀρμάδες
καὶ κολλήσουν 'στῆς καρίναις
στρεῖδια κι' ἀχίνοι καὶ πίναις,
κι' ἴσως ἴσως νὰ μᾶς ἔλθῃ καὶ καμιὰ διαταγή
νὰ γενοῦν θαλαμηγοί,
νὰ μὴν ἔχουν μπουκαπόρταις, νὰ μὴ φέρουν τὴν χαλάστρα,
νὰ 'συχάσῃ κι' ὁ Σουλτάνος καὶ τῆς Πρέβεζας τὰ κάστρα.

Φασουλῇ, μὴ χάσκης ἔτσι . . . ρίξε γύρω μιὰ ματιὰ,
ἦλθαν 'πίσω καὶ τορπίλαις, ποῦ δὲν εἶχανε φωτιά,
μὰ κι' ἂν εἶχαν ἐμπυρεῖα καὶ βροντώδεις ὑδραργύρους
δὲν ὑπῆρχε φόβος διόλου
πῶς θὰ ψάλλωμε μπουρλότα καὶ ναυμάχους διαπύρους
τοῦ φαράδικου τοῦ Στόλου.

Τώρα πιά δὲν ἔχει φόβο μήτε Τούρκικη μαοῦνα . . .
ἦλθε 'πίσω τὸ δελφίνι καὶ καθέναις ψαρομάχος,
ἦλθαν δίχως νὰ μᾶς φέρουν μιὰ τοῦλάχιστον μουροῦνα
νὰ τῆς βγάλωμε τὸ λάδι νὰ τὸ πίνωμε γιά πάχος.

Τὸ θυμάσαι, Φασουλῇ μου, τὸ καψο-Καρα-Μπουρνου;
Φ. — Μέρα νύκτα, Περικλέτο, τόχω πάντα μὲς 'στὸν νοῦ.

Π. — Ἀμμ' θυμάσαι, βρέ ψωρίτη,
κι' ὅταν ἐστειλε 'στὴν Κρήτη
τὸ παιδί τὸ φημισμένο τῶν Ρωμῶν ὁ Βασιληᾶς
κι' ἔδρα κάθε πατριώτης,
πῶς ἐτσούγκρισαν μιὰ νύκτα σὰν αὐγὰ τῆς Πασχαλίας
δὴ τὸ τορπιλοβόλα πρώτης;

Φ. — Κι' εἶπαν ὅλοι, Περικλέτο, τί χαρὰ μας κι' εὐτυχία,
ποῦ καὶ δίχως ναυμαχία
εἰμπορεῖ νὰ σπάσῃ κι' ὅλος
ὁ κυματοθραύστης Στόλος;

Π. — Τὰ θυμάσαι, τὰ θυμάσαι,
ἡ χαζεύεις καὶ κοιμάσαι;

Φ. — Τὰ θυμοῦμαι, τὰ θυμοῦμαι,
κι' οὔτε χάσκω καὶ κοιμοῦμαι.

Π. — Κι' ὁ Διάδοχος μᾶς ἦλθε, Στρατηλάτης σπειρυνάτος,
κι' ὁ μπαμπᾶς ὁ Κορωνάτος

τὴν χρυσὴν στολὴν Ναυάρχου λιγερότατος ἐφόρει . . .
Ναύαρχος ὁ Βασιληᾶς μας, τὸ παιδί τοῦ Στρατηγός,
ὁ δὲ κόσμος περιέρχων τὰς στολὰς τῶν ἐθεώρει
κι' ἔχασκα κι' ἐγὼ μαζὶ τοῦ φοβισμένου σὰν λαγός.
Κι' ὁ Διάδοχος παρῆλθε, κι' εἶπε τότε μιὰ φωνή:
«βγαίνει ἀπ' τὴν πίσω πόρτα, μπαίνει ἀπ' τὴν μπροστινὴ».
Φ. — Δὲν ξέρεις τί πολεμικὸν ἐτόνισα τραγοῦδι

καὶ πῶς ἀμέσως μ' ἀναψε τὸ πρῶτο τὸ καμίνι
σὰν μοῦπαν ὁ Διάδοχος τὸ τέπε 'στὸν Φραγκοῦδη,
ὅτ' εἴξευρε πῶς πόλεμος δὲν πρόκειται νὰ γίνη,
κι' ἂν πόλεμος ἐγένετο πῶς θὰ τοῦ 'λέγαν «φύγε»,
κι' οὔτε νὰ πάῃ τόθελε, μὰ 'πῆγε γιὰτὶ 'πῆγε.

Ὅρθα κοφτὰ τοῦ τάκοψε καὶ μὲ γενναῖο στόμα
πῶς γιά θριάμβους νικητοῦ
καὶ γιά διοίκησιν στρατοῦ
εἶναι μικρὸς ἀκόμα.

Πῶς δὲν τὸν ἔμαθαν ποτὲ τὸν Στρατηγὸ νὰ κἀν,
μὰ τοῦλεγαν Ἐπιτελεῖς
καὶ Στρατηλάται τῆς Αὐλῆς
τὴν Ἀλεποῦ νὰ πιάνῃ.

Μιὰ 'μέρα, ποῦ πρασίνιζαν τὰ πρῶτα πρῶτα χόρτα,
σῆκω, τοῦ λέν γλυκὰ γλυκὰ,
νὰ φύγῃς ἀλλὰ Γαλλικὰ
κι' ἀπὸ τὴν πίσω πόρτα.

Κι' ἐκεῖνος ἔφυγε κρυφὰ μ' ἀποσκευαῖς μεγάλαις,
κι' ἀπὸ τὰ τότε, Περικλῆ,
μιὰ πόρτ' ἀνοίγει κι' ἄλλη κλεῖ,
κι' ἀρχίζουν ἡ φευγάλαις.

Κι' ἂν σοῦ καπνίσῃ σήμερα, βρέ Περικλέτο βῶδι,
νὰ ζωγραφίσῃς τῶν Ρωμῶν τὴν ἐνδοξὸν πατρίδα,
μὴν κἀνῃς ἄλλο τίποτα παρ' ἓνα μόνο πόδι
νὰ φεύγῃ 'πίσω φτερωτὸ μὲ δρόμο ποῦ δὲν εἶδα.

Κι' ὅποιος τὸ πόδι τὸ γοργὸ γιά μιὰ στιγμὴ κυττάξῃ
βεβαίως θ' ἀνακραῖξῃ:
«νὰ τὴν ἡ σύγχρονος Ἑλλάς,»
καὶ σὺ θ' ἀκούς καὶ θὰ γελάς.

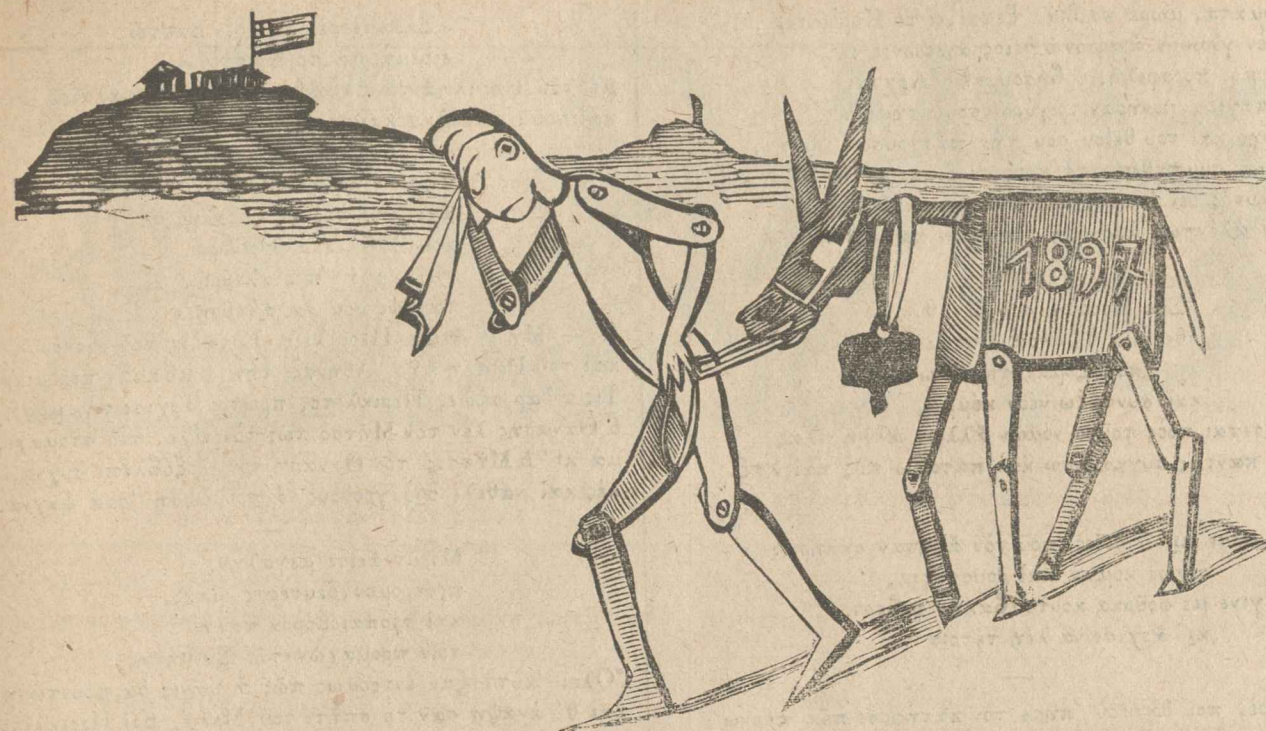
Ὁ πόλεμος ἐπέρασε — πόθοι κενοὶ καὶ φροῦδοι —
μὰ τὸν Διάδοχον πονῶ
κι' οὔτε ποτὲ μου λησμονῶ
τὸ τέπε 'στὸν Φραγκοῦδη.

Ὁ πόλεμος ἐπέρασε σὰν μιὰ σκιά σὲ τοῖχο,
κι' αὐτὰ ποῦ σοῦ 'τραγοῦδησα γιά τὸ τρανὸ τάγοι
τραγοῦδα τα συχνὰ καὶ σὺ μὲ τὸν γνωστὸ τὸν ἦχο:
«μιὰ βοσκοποῦλ' ἀγάπησα, μιὰ ζηλεμένη κόρη.»

Π. — Μὰ ποῦ 'χάζευσες ἀλήθεια, κακομοῖρη Φασουλῇ,
σὰν μᾶς ἦλθε κι' ἡ Βουλὴ;

Τί κακὸ, τί πανηγύρι, ζήτω τῆς Συνθήκης ζήτω,
καὶ παρῶν 'στὸ Παρλαμέντο κάθε παρλαπίπας ἦτε,
κι' ἱερὰν ἡσθάνθη φρίκην
ὅταν 'πρόβαλε κι' ὁ Ράλλης
τὴν παρήγορον Συνθήκην
φέρων μόνος ὑπὸ μάλης,

καὶ σοφῶς ἐπισκοπῆσας περασμένα καὶ παρόντα
ξυνεκῶκα τὴν Ἑλλάδα, καὶ κατήστραπτε κι' ἐβρόντα
σὰν τορπίλης ἐμπυρεῖον
ἄνευ ὅμως ὑδραργύρου,
κι' ὁ λαὸς τῶν θεωρείων
κι' ἡ πληθὺς τοῦ ποδογύρου
ἐσηκώθη 'στὸ ποδάρι
τὸν ἀέρα τῆς νὰ πάρῃ.

Ταῖς λέγει πρὸς τὸ πλῆθος ὁ ξανθὸς ρεπουμπλικάνος
σοβαρῶς κι' ὑπερηφάνως:
«Παῖδες τῶν Ἑλλήνων ἴτε
καὶ θερμῶς εὐγνωμονεῖτε
τὰς Δυνάμεις τῆς Εὐρώπης καὶ τοὺς τόσους συγγενεῖς
κι' ὅλοι πέσετε πρηνεῖς.»

Καὶ τὸ πλῆθος τὸ φρυάττον ἤλεκτρίσθη πέρα πέρα
κι' εὐγνωμονεῖ τὰς Δυνάμεις κι' ἔψαλε πρὸς τὴν Μητέρα:
«Ἀγγελικαὶ Δυνάμεις ἐπὶ τὸ μνημα σου
νὰ παρουν τὸν παρὰ σου καὶ κάθε χρῆμα σου,
οἱ δὲ φυλάσσοντές σε παρεφρόνησαν
καὶ κύψαντες θερμῶς τὰς εὐγνωμόνησαν.»

Κι' ἱπρόβαλε κι' ὁ Θεοδωρῆς, τῶν Θεσσαλῶν ὁ Ρήγας
καὶ τῶν γιγάντων γίγας,
ὅπου κανένα 'ξαφνικὸ ποτὲ δὲν τὸν ἐπτόησε
καὶ μὲ τὸν Ἄρην δὴ φοραῖς ὡς τώρα συνεπλάκη,
κι' ὁ κόσμος σὰν τὸν 'κύτταξε περιχαρὴς ἐδόησε:
«νέκτο τὸ τριαντάφυλλο, τὸ τριανταφυλλάκι.»

Ἐστὴν κοιλάδα τοῦ μαύρου κλαυθμῶνος
ἓνας γέρος γυρίζοντας μόνος
πικροκλαίει τραγικὰ σκορπισμένα
τῆς Κορδόνας τῆς δόλιας κι' ἀργῆς,
καὶ δὴ ρόδα φορεῖ ποτισμένα
μὲ τὸ κλάμμα τῆς σκλάβας τῆς γῆς.

Τάχα θάλλῃ καὶ πάλι σὰν πρῶτα
πρὶν βρωμήσουν τῶν φίλων τὰ χνώτα;
Τάχα κι' ἄλλους πολέμους θὰ κἀνῃ
καὶ βαρβάτο σὰν πρὶν θὰ τὸν 'δῶ,
κι' ἐστεμμένους μὲ ρόδων στεφάνι
θὰ μᾶς φέρῃ τὸν Τούρκο κι' ἐδῶ;

Ἡ θ' ἀρχίσῃ τὰ πρῶτα τὰ κάζα,
κι' ἀφοῦ σπάσῃ κι' ἐκεῖνα τὰ βάζα
θὰ τὸν 'δῶ ριζοσπάστην βροντώδη

καὶ μὲ σκούφους σὰν πρὶν παρδαλοὺς
θὰ σηκώσῃ μιὰ 'μέρα 'στὸ πόδι
τὰ γαλιὰ τῆς κλεινῆς Καρκαλοῦς;

Βλέπω γύρων' ἀνοίγονται λάκκοι,
ζήτω ζήτω φωνάζ' ἡ Πατρίς,
κι' ὁ παπποῦς τὸ ξανθὸ τὸ Ραλλὰκι
μ' ἐνεῖνῃτα τὸ ρίχνει καὶ τρεῖς.

Κι' ἐπῆσαν ὁ διασώσας εἰς καιροῦς ἀγρίων σάλων
τὸ σοφὸν τὸ καθεστὸς,
ὁ πολλοὺς εὐγνωμονήσας καὶ τοὺς Μόλτικε τῶν Φαρσάλων,
ὁ γλυκὺς, ὁ γελαστός,
ποῦ συνέχισε τὴν δόξαν τοῦ παπποῦ τῆς Ρωμηοσύνης
κι' ἦτον εἶδος Παπαγάλλος διακούς εὐγνωμοσύνης.

Ἐπῆσε κι' αὐτὸς ἀπάνω 'στῆς εἰρήνης τῆς χαρᾶς
καὶ τὰ γένεια τοῦ Σκουλοῦδη 'πῆγαν κι' ἦλθαν τρεῖς φοραῖς,
κι' ὁ Σιμόπουλος εἰσῆγε καὶ δὲν τοῦπερνε κοιθέντα
κι' ἐκλείσαν τὰ Παρλαμέντα,
καὶ μὲ φίλους χαρᾶς
'βγήκε πρῶτος ὁ παπποῦς,
κι' ἐχαιρέτα λουλουδάτος, κι' ἀνεκραύγαζαν τὰ πλῆθη:
«κύττα ρόδα ζηλευτὰ,
τέτοια ρόδα σὰν κι' αὐτὰ
καὶ τοῦ γέρο-Κοκκαλιάρη κάνουν ὁμορφα τὰ στήθη.»

Πλὴν ὅποια φοβερὰ
καὶ φακώδης σύμφορα
τὸν παπποῦ μας κεραυνώνει
τὸ φυσὸ καὶ δὲν κρύνει.

Ὁ Ζαῆμης προσκαλεῖται
καὶ Κορδόναροι πολῖται
πηλαλοῦν λαχανιασμένοι
γιά νὰ μάθουν τί συμβαίνει.

Εἰς τάρματα, μωρὲ παιδιὰ, ξεφτίζει τὸ Κορδόνι . . .
καὶ ὅτ' ὁ γλυκὺν ἀνεψιὸν ὁ θεὸς ἀνεψώνει :
«ἀνεψιέ μοι προσφιλεῖ, φεβήσου τὴν Ἀρχὴν,
βλέπω παγίδα πονηρὰν τριγύρω σου στημένην,
μὴ θλίψῃς καὶ τοῦ θεοῦ σου τὴν πάσχουσαν ψυχὴν,
τὴν ὄντως συμπαθέστατα πρὸς σέ διακειμένην.»
Ὅμως αὐτὸς δὲν ἤκουσε καὶ δὲν συνεκινήθη
καὶ πρὶν ἀλέκτωρ ἀκουσθῇ τὸν θεὸν τρεῖς ἡρνήθη.

Ἐν τῷ Κορδόνι σου δὲν θύω,
σθενερὸν θ' ἀνοίξω στόμα,
κι' ἀποτάξομαι τῷ θεῷ
καὶ συντάξω νέον κόμμα,
καὶ δοθήσεται πρὸς τοῦτο νόμων ἄλλων ἄλλη πλάξ
καὶ τοὺς πάντας συγκαλέσω καὶ πατάξω πύξ καὶ λάξ.

Τότε ἠύμωσε κι' ὁ θεός, ποῦ τὸν ἄφησαν σκληρῶς
δίχως κόμμα καὶ ρουσφέτια,
καὶ ξανάγινε μὲ φούρκα κουτσαδάκης φοβερός
κι' ἄρχισε νὰ λέῃ τέτοια :

«Αἶντε ρε, ποῦ θὰ μοῦ πῆτε τὸν κατήφορο πῶς πέρνω
γιατὶ τάχα ὅτ' ἐν Ταρατσα σὰς 'κουβάλησα τοὺς Τούρκους,
ἄιντε ρε, ποῦ θὰ μοῦ πῆτε πῶς δὲν εἶμαι γιὰ Κουβέρνο
καὶ μοῦ 'κάνετε τ' ἀνήψια νὰ φουσκώνουν σὰν τοὺς κούρκους.
Αἶντε ρε, ποῦ θὰ μοῦ πῆτε πῶς τὴν ἔπαθα χοντρή,
ἄιντε ρε, ποῦ θὰ μοῦ πῆτε πῶς θὰ φύγῃ τὸ μαντρί,
ἄιντε ρε, ποῦ θὰ μοῦ πῆτε πῶς τάνηψι θὰ σὰς σώσῃ
κι' ἄλλο δρόμο θὰ σὰς δώσῃ.

«Αἶντε ρε, ποῦ λέτε φίδι κολοβὸ τὸν Θεοδώρητον,
ἄιντε ρε, ποῦ μὲ τὸ ζόρι μοῦ γυρεύετε καυγᾶ,
σκάστε, παληοκαφρενέδες, ποῦ σὰς 'κόλλησε μεράκι
γιατὶ μὲς ὅτ' ἐν Θεσσαλία Τούρκος σπέρνει καὶ τρυγᾶ.
Σκάστε ρε, ποῦ θὰ μοῦ πῆτε νὰ μὴν κᾶνω πανηγύρι
μ' ἐκλογαῖς καὶ μεγαλειᾶ,
σκάστε ρε, ποῦ θὰ μοῦ πῆτε νὰ κλειστῶ σὲ μοναστήρι,
λές καὶ νάμουν Ὀρηλία.

«Σκάστε ρε, ποῦ θὰ μοῦ πῆτε πῶς ἐλπίδα δὲν μοῦ μένει,
πῶς πατόκορφα μὲ λούζουν καὶ ὅτ' ἐν Φράντζα τὴν σπασμένη.
Σκάστε ρε, ποῦ θὰ μοῦ πῆτε σὰν ἀπόμαχος νὰ κάτσω,
σκάστε ρε, ποῦ θὰ μοῦ πῆτε νὰ μὴν ἔχω Βουλευτὴ,
σκάστε ρε, ποῦ θὰ μοῦ πῆτε νὰ μὴ βγαίνω ὅτ' ἐν σουλάτσο
μὲ κουμπούρια ὁδὸ ὅτ' ἐν μέση καὶ γαρούφαλο ὅτ' αὐτί.

«Σκάστε ρε, ποῦ θὰ μοῦ πῆτε πῶς χαμήλωσα ταῦτι,
πῶς σκουριάσαν τάρματά μου καὶ δὲν πιάνουνε φωτιά.
Σκάστε ρε, ποῦ θὰ μοῦ πῆτε πῶς 'μποροῦν τοῦ Θεοδώρη
νὰ τοῦ πάρουν τὸν ἄερα,
σκάστε ρε, ποῦ θὰ μοῦ πῆτε πῶς τάνηψι μοῦ 'μπορεῖ
νὰ τὰ βγάλῃ τώρα πέρα,
καὶ νὰ τρέχῃ καθε τόσο
καὶ νὰ λέῃ τὸ καὶ τὸ
ὅτ' ἐν Μουράβιεφ τὸν Ρῶσσο,
ὅτ' ἐν Φραγκίτς τὸν Ἀννοτῶ.

«Ἄστε τοῦτον τὸν χαβά,
μὴ μοῦ φέρνετε σκοτούρα . . .
ἴστε πῶς φορῶ στραβά
τὴν ψηλοκαππελοδοῦρα.

«Σκάστε ρε, καὶ δὲν βαστῶ,
εἰδεμὴ μὰ τὸ Χριστὸ
μὲ τοῦ Βασιλεῖα τὰ βάζα θὰ τσακίσω κεφαλῆς
καὶ τοῦ φώναξαν καμπόσοι «Θεοδώρη, τί μὰς λές;
μὲς ὅτ' ἐν τόσο ξαφνικῶ
μὴ μὰς κᾶνης φονικῶ
καὶ μὴν πέρνης τόση φόρα,
κουτσαβάκενα Θεοδώρα.
Θεῖε, γιὰ 'πὲς ἀλεύρι . . .
τάνηψι σου νὰ σ' εὐρῇ.»

Φ. — Μῆνιν ἄειδε Περικλῆς, Εὐταξία τοῦ Λοκροῦ
καὶ τοῦ Ράλλη τῆς Ἀθήνας, τὴν συμβάσαν πρὸ μικροῦ
Τίς τ' ἄρ σφῶε, Περικλέτο, πρῶτος ἄρχισε τὴν μάχη;
ὁ Θανάσης λέν τὸν Μῆτσο πῶς τὸν εἶχε ὅτ' ἐν στομαχί;
μὰ κι' ὁ Μῆτσος τὸν Θανάση τὸν λοξόβλεπε συχνά,
λές καὶ νάθελε ὁδὸ γρόθους νὰ τοῦ δώσῃ ὅτ' ἐν ψαχνά.

Μῆνιν ἄειδε μεγάλην,
πρόδρομον δευτέρας νίκης,
καὶ τροπαιοφόρον πάλην
τῶν προμάχων τῆς Συνθήκης.

«Οἱ κῦτταζαν ἐντρώμους πῶς ἡ μῆνις θὰ φουντώσῃ
καὶ θ' ἀνάψῃ σὰν τὸ σπῆτι τοῦ Μελά, βρε Περικλέτο,
κι' ἐπερίμεναν κι' οἱ ὁδὸ των ἡ Συνθήκη νὰ τελεωθῇ
γιὰ ν' ἀρχίσουν τοῦ πολέμου τὸ περίφημο ντουέτο.
Κι' ἐχαιρέτα νέαν πάλην ἡ Πατρίς ἡ λευκοφόρα,
ποῦ τῆς ἔχουν ὅλοι κᾶνει περιβόλι τὴν καρδιά,
κι' οἱ Γαζήδες τῆς Συνθήκης βγάζουν ἀπλута στήν
ποῦ μυρίζουν καὶ λιγόνουν σὰν γαζίας μυρωδιά.

Ράλλη κι' Εὐταξία μῆνις,
ἀλησμόνητος θὰ μείνης
ὅτ' ἐν θριάμβους μας καὶ σὺ
σὰν μιὰ δόξα περισσή.

Π. — Ἀμμέ τόμαθες κι' ἐκεῖνο τὸ μαντάτο, βρε κοίτη
ποῦ κατάκαρδα μὰς θλίβει,
πῶς ὅτ' ἐν συγγενολόγια τὸν λεβέντη μας τὸν Ρήγα
μὰς τὸν ἔκαμαν Κεδίβη;
Κι' ὁ Σκουλοῦδης εἶπε τότε :
«μάθετε, συμπατριῶται,
πῶς θὰ πάμε κατὰ κράτος,
ἐπειδὴ κι' ὁ Κορωναῖος
τῶν Γερμανικῶν ἐλέγχων τὸν ζυγὸν δὲν ὑποφέρει
καὶ θ' ἀφήσῃ τὴν Κορῶνα καὶ θὰ πάῃ σ' ἄλλα μέρη.»

Τοιοῦτους λόγους ἀπηνεῖς
ἐκήρυξεν ὁ Στεφανῆς,
μὰ δὲν τὸν πείσθηκε κανεὶς
κι' ἐφώναξαν κι' οἱ συγγενεῖς :
«μὴ τόσο δὴ μὰς συγκινήσῃ.»
Ἦσυχος καθέννας νᾶναι
γιὰ τοῦ κράτους τὴν τιμὴ,
καὶ μὲ τὸν καιρὸ περνᾶνε
τῶν ἐλέγχων οἱ καὶ οἱ,
κι' ὅσον ἐλέγχον κι' ἂν κᾶνουν ὁ σὺρ Λόου μὲ τὸν Τέστο
πάντα πάντα γιὰ καμπόσους θ' ἀπομένουν κατὰ ῥεστό.

Φ. — Κάμε τόπο νὰ περάσω,
νὰ μιλήσω καὶ νὰ δρᾶσω.
Κι' ὁ φτωχὸς ὁ γαϊδάρος μου, τὸ νοῦμον τοῦτο κτῆνος,
τὴν Συνθήκην τῆς εἰρήνης πῆρε μυρωδιά κι' ἐκεῖνος,
κι' ἄφησε χαρὰ γειάτος τῶν Μουσῶν τὸν Ἑλικῶνα
κι' ἔγινε καθὼς τὸν βλέπετε ὅτ' ἐν σημερινὴν εἰκόνα.